

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

« Η γενιά 1000 ευρώ »

ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ: Andrea Leone, 2009
ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ: Massimo Venier
ΣΕΝΑΡΙΟ: Incorvaia & Rimassa
ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ: Alessandro Tiberi
Carolina Crescentini
Valentina Lodovini
Francesco Mandelli
Paolo Villaggio

επιμέλεια enzob.

πλοκή

Ο Ματέο είναι 30 χρόνων, με πτυχίο και master στα μαθηματικά. Έχει ακαδημαϊκές επιδιώξεις, και η φιλία και η εκτίμηση ενός παλιού του καθηγητή του δίνει την δυνατότητα να παραδίνει σεμινάρια φιλοσοφίας των μαθηματικών στο πανεπιστήμιο για την ευχαρίστησή του χωρίς αμοιβή.

Βρήκε προσωρινή απασχόληση στο τμήμα μάρκετινγκ σε μια εταιρεία τηλεπικοινωνιών, και παρηγορείται με *"Αν δεν καταφέρω να έχω αυτό που θέλω, θα πειστώ να θέλω αυτό που έχω"*. Και καταφέρνει με δυσκολία να πληρώνει το ενοίκιο του διαμερίσματος που μοιράζεται με τον Φραντσέσκο, τον καλύτερο του φίλο, παθιασμένο με τον κινηματογράφο και τα βιντεοπαιχνίδια και μηχανικό προβολής, και έναν άλλο συνομήλικό τους.

Μα ξαφνικά όλα γκρεμίζονται, δεν ανανεώνεται το συμβόλαιο στη δουλειά του τρίτου συγκατοίκου που γυρίζει στο πατρικό του, και για τον κίνδυνο έξωσης έρχεται μια καινούργια συγκατοίκος, η Μπεατρίτσε, αναπληρωματική καθηγήτρια, αισιόδοξη και αμέσως παθαίνει ατύχημα. Η σχέση με την κοπέλα του, συμβασιούχο γιατρό σε νοσοκομείο, επιδεινώνεται όλο και περισσότερο, και στην εταιρεία φυσά αέρας απολύσεων και χρεωκοπίας.

Επιπλέον μπαίνει με θρασύτητα στη ζωή του η Αντζέλικα, η οποία εκτός ότι είναι πολύ ωραία, τολμηρή και απροκατάληπτη, ανακαλύπτει ότι είναι η προϊσταμένη του. Η Αντζέλικα, εκτός από να τον κάνει να διακρίνει ένα πιθανό μέλλον ζωής και εργασίας άλλου επιπέδου, τον μπλέκει συναισθηματικά, σε ανταγωνισμό με την Μπεατρίτσε, η οποία με τη σειρά της σε κρίση με το αγόρι της, και αναγκάζει τον Ματέο, για πρώτη φορά, να αποφασίσει για το μέλλον του. Και να κάνει τις επιλογές του.

Και επιλέγει να μείνει προσωρινός για συναισθηματικούς λόγους.

κριτική

"Με λένε Ματέο, και είμαι ένα στερεότυπο".

Έτσι συστήνεται ο πρωταγωνιστής στην ταινία, προσωρινός από έφεση και από αναποφασιστικότητα, ο οποίος προσπαθεί να απαλύνει την απονοήτευση της αβεβαιότητας οχυρωμένος πίσω από έναν τύπο ψυχολογικής επιβίωσης:

"Αυτό που μου συμβαίνει δεν με αφορά".

Τοποθετημένη στο Μιλάνο, μια πόλη εργατικό σύμβολο, διηγείται την δυσκολία των σημερινών νέων (αλλά όχι τόσο νέοι), ν' αντιμετωπίσουν την καθημερινότητα, μεταξύ της προσωρινότητας και της υπαρξιακής αστάθειας.

Το γλυκό/πικρό πορτραίτο μιας εποχής και ενός κοινωνικού σύγχρονου περιβάλλοντος, συρόμενο μέσα σε μια κωμωδία, όχι απαλλαγμένη από κλισέ, στην οποία ο σκηνοθέτης περιγράφει με διακριτικότητα και συμμετοχο βλέμμα, τις διαφορετικές αντιδράσεις των συνομηλίκων στις δυσκολίες και τις επιλογές ζωής.

Συγκρίνονται λοιπόν οι αντίθετες θέσεις μεταξύ του Ματέο και του Φραντσέσκο, της Αντζέλικα και της Μπεατρίτσε, του εξαμήνου συμβολαίου δύσκολα ανανεωμένου και της αγωνιώδους αστάθειας της σύγχρονης επιχείρησης, του μύθου της παραγωγικής ικανότητας και του στερεότυπου του υπαλλήλου παράσιτο (που όχι τυχαία μιλά με προφορά της Ρώμης).

Χρησιμοποιώντας μαθηματικές αφαιρέσεις και κομπάρσους/καρικατούρες, ο Venier βρίσκει τον τρόπο να διασκεδάσει περιγράφοντας τριαντάρηδες αιωνίως στο κατώφλι της ωριμότητας, εν αναμονή εισόδου σε μια υποθετική ενήλικη ζωή υπεύθυνη και ικανοποιητική, που μετατίθεται όλο και περισσότερο στο μέλλον.

Η ταινία κλείνει χρυσώνοντας το πικρό χάπι της προσωρινότητας με την νάρκωση των συνειδήσεων με αίσιο τέλος: ο Ματέο θα ξυπνήσει, τελικά, με όλη του τη ζωή μπροστά.